

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko E. [...] sp. z o.o. w K.
o wydanie ruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...]

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej powoda jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniesiono występowanie na jej tle dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze dotyczy rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu windykacyjnym dotyczącym ruchomości. Skarżący wskazuje, że potrzeba, aby Sąd Najwyższy wyjaśnił, czy właściciel dochodzący wydania rzeczy ruchomych od nie-właściciela

musiał dowodzić nabycia prawa aż od nabycia pierwotnego, czy też to pozwany, jeśli kwestionuje prawo własności właściciela, a właściciel legitymuje się podstawą nabycia, powinien wykazywać, że zbywca nie był uprawniony do zbycia. Kwestia ta tylko pozornie jest trudna, ponieważ w doktrynie i orzecznictwie wątpliwości nie budzi, należąc do kanonów prawa rzeczowego. Jest jasne, że w postępowaniu windykacyjnym, zgodnie z art. 6 k.c., dochodzący wydania rzeczy właściciel musi udowodnić, że jest właścicielem. Może to uczynić, dowodząc skutecznego nabycia prawa własności. Elementem tego dowodu jest wykazanie, na zarzut pozwanego, że zbywca względem niego był uprawniony do zbycia albo że wystąpił jeden z wyjątków od zasady *nemo plus iuris*. Nie można wymagać, jakby chciał skarżący, aby to pozwany dowodził, że zbywca nie był właścicielem – dowód negatywny co do zasady jest wyłączony, a ciężar dowodu spoczywa na tym, „kto twierdzi, a nie kto zaprzecza”. Drugie zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania dotyczy tego, czy umowa przelewu wierzytelności powoduje skutek przejścia prawa własności ruchomości przewłaszczonych na zabezpieczenie tej wierzytelności. Wobec braku szczególnej regulacji przewłaszczenia na zabezpieczenie w prawie polskim, która to regulacja mogłaby taką zasadę akcesoryjności w tym przypadku wprowadzić, jest jasne, że umowa przelewu skutku takiego nie wywiera, *de iure* bowiem nabywca ruchomości przewłaszczonych dysponuje do nich prawem własności, które nie ma akcesoryjnego charakteru. Sam przelew wierzytelności tego prawa nie przenosi – niezbędne jest dokonanie czynności prawnej przenoszącej prawo własności, a kwestia ta wątpliwości nie budzi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.